

Zmŕtvychvstanie *Gottlandu*

Keď táto kniha v roku 2007 vyšla v Česku, žiadali jej likvidáciu.

Samozrejme, nežiadal o to národ ani vláda, iba zástupca múzea *Gottland*.

Českému vydavateľstvu adresoval výzvu, aby okamžite zastavilo predaj knihy a odstránilo ju z kníhkupectiev. Múzeum *Gottland* kontaktovalo všetky veľkoobchody v republike a varovalo ich, že predaj knihy je nezákonný. Porušuje totiž pravidlá hospodárskej súťaže. Slovo „*Gottland*“ môže používať iba múzeum Karla Gotta.

V celej krajine výzvu poslúchol iba jeden kníhkupec z Ostravy. Knihu poslal do skladu a na internetovej stránke ju premenoval na *Gxxxxxxd*.

České aj poľské vydavateľstvá vyhlásili, že titul nezmenia, a rozhodli sa predávať knihu ďalej. Hoci každý môže chrániť svoju obchodnú značku, nikto nemá právo zakázať používanie nejakého slova v literatúre. Titul knihy je súčasťou literatúry a tá musí byť slobodná.

Vzhľadom k rezolútnemu postojovi vydavateľov múzeum ustúpilo od ďalších výziev.

Ostravský kníhkupec vrátil *Gottland* na pulty.

V auguste 2008 sa počas služobnej cesty vo Francúzsku stratil majiteľ múzea *Gottland*, podnikateľ Jan Mořovský

(vlastnil tiež reštauráciu Gott). Neskôr ho vyhlásili za mŕtveho.

V novembri 2009 múzeum po necelých troch rokoch prevádzky na želanie vdovy po Moťovskom zatvorili.

Pamiatky z expozície sú na predaj na stránke www.gottland.cz.

Karel Gott žije.

Od vydania *Gottlandu* v roku 2006 vyhral všetkých ďalších Slávikov. Narodili sa mu ďalšie dve dcéry.

Keď už bola kniha v tlačiarni, český prezident Václav Klaus urobil pre Gotta niečo, čo by si nedovolil hádam žiaden poľský prezident k akémukoľvek umelcovi. Ako prejav obdivu napísal predslov k spevákovej autobiografii.

Ale to ešte nič nie je.

V texte prezident vyzdvihol Gottovu sexualitu. „O Karlovej potencii som nikdy nemusel pochybovať,“ napísal. Na internete sa speváčka hviezda priznala, že mal sex s 462 ženami (stav k 24. februáru 2002). „A nie so všetkými by som sa chcel aj oženit“ – dodal.

Keď mal prezident udeľovať štátne vyznamenania „Za zásluhy“, skupina poslancov z celého politického spektra podpísala petíciu, aby za „vynikajúce reprezentovanie Českej republiky vo svete“ dostal medailu aj Gott.

Pravicový podpredseda parlamentu vyhlásil, že nepočúva Gottovu hudbu, ale – raz darmo – vždy, keď ho vidí, musí sa mu pokloniť.

Ľavicový minister financií vysvetlil svoj podpis na petícii jedinou vetou: „Je to predsa obľúbený spevák mojej mamy.“

Gott je idolom žien, čo v Česku rešpektujú dokonca aj muži, ktorí ho nemajú radi. (Petíciu poslancov všetkých frakcií si však vysvetľujem inak. Každý z nich si ho podvedome váži za jeho ukážkový pohlavný život.)

„Za zásluhy“ speváka vyznamenali na jeseň 2009.

Niektorí českí recenzenti a čitatelia mi občas písali alebo

hovorili, že názov knihy je voči ich krajine nespravodlivý. Necítia sa byť krajinou Gotta a ťažko sa s takou provokáciou vyrovnávajú.

Na autorských čítaniach som im preto vysvetľoval, že názov sa dá tiež chápať ako „božia krajina“, ktorú najlepšie vystihujú verše českého básnika Vladimíra Holana:

*Nevím, kdo bohům prádlo pere
Však špínu z něj pijem my.*

Verše mali byť mottom knihy, zabudol som ich však dopísať.

Všimol som si, že s týmto vysvetlením sú odporcovia názvu spokojní.

Václav Neckář prežil mozgovú príhodu. Po niekoľkoročnej rehabilitácii sa znova naučil texty niektorých svojich pesničiek.

Navyše padlo rozhodnutie oživiť skupinu Golden Kids.

Na štyridsiate výročie jej vzniku pripravili Marta Kubišová, Helena Vondráčková a Václav Neckář koncertné turné, ktoré zastavil súdny spor Vondráčkovej a Kubišovej. Tlač uvádza, že Marta nechcela prijať návrhy Vondráčkovej manažéra, a keďže nemali uzatvorenú písomnú zmluvu, od pripravovaného turné odstúpila.

Vondráčkovej manžel a manažér v jednej osobe žiadal od Kubišovej odškodné za stratu vo výške milión trisot tisíc korún.

Nasledoval proces medzi prvou dámou piesne a národnou ikonou.

Niektko povedal: hlavne, že ich nerozhádal komunizmus.

Jeden český čitateľ mi napísal, že Česi vyrábajú pivo niekoľko storočí, zabudli však, že má horkú príchuť. Ďakuje mi, že som mu to mojou knihou pripomenul.

Čitateľ zo Slovenska Patrik Ohera ma informoval o jed-

nej chybe (v slovenskom vydaní už opravenej, pozn. vyd.). Atentát na Heydricha nebol dielom dvoch Čechov, ale Čecha Jana Kubiša z Dolných Vilémovic a Slováka Jozefa Gabčíka z Poluvsia.

Odpovedal som mu, že mi prišli stovky mailov od českých čitateľov a nikto z nich ma na to neupozornil.

„Nechcem, aby som znel ako slovenský nacionalista, ale to, že vás na to nikto neupozornil, istým spôsobom ilustruje vzťah Čechov a Slovákov. Všimol som si, že sa mnohé veci z dôb Československa opisujú ako české, hoci neboli“ – odpísal mi.

Priaznivci Baťu z poľského Chełmka protestovali, aby sa hovorilo iba o aktivite firmy na území Česka. Baťa pôsobil aj u nich, mal tam svoje fabriky a domy, nech teda o tom napíšem ďalšiu knihu.

Napriek tomuto nedopatreniu má kniha *Gottland* v Chełmku svoj pomník. Teda, skôr pomníček. Sú to betónové dlažobné kocky, na ktoré umelkyňa Magdalena Magdziarzowa otláčila text z prvej kapitoly.

Tomáš Baťa (Tomík) zomrel v roku 2008.

Keď mala kniha vyjsť vo francúzskom preklade, doniesli sa mi obavy, či si nájde čitateľov. Ťažko povedať, či bude niekoho na Západe zaujímať, čo si jeden Poliak myslí o Čechoch. Obavám som rozumel: predstaviteľ jedného marginálneho národa píše o druhom marginálnom národe. Tu ťažko čakať úspech.

Francúzska prekladateľka Margot Carlierová však knihe verila a podporovala ma, za čo jej veľmi pekne ďakujem.

Keď teda *Gottland* získal ocenenie Európska kniha roka, vo svojom prejave som povedal: „Teším sa, že kniha Poliaka o Čechoch môže byť knihou Európana o Európe.“

A že v kategórii „próza“ v tom roku vyhral fakt nad fikciou.

V dnešnom svete sa toho totiž deje toľko, že si už hádam netreba vymýšľať nič.